

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **K. B.**, narozená dne -
t. č. na adrese -

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 18. 5. 2017, č. j.: OAM-83/ZA-ZA09-P10-R2-2011

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 5. 2017, č. j.: OAM-83/ZA-ZA09-P10-R2-2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2017, č. j.: OAM-83/ZA-ZA09-P10-R2-2011, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyslovený v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j.: 4 Azs 114/2015 - 27, jenž se týkal výkladu pojmu „příslušnost k sociální skupině“. Podle žalovaného nespadá žalobkyně do sociální skupiny muslimské ženy s nemanželským dítětem, jelikož nedošlo k jejímu sociálnímu vyloučení. Pokud rodina žalobkyni nezavrhla, nelze z toho vyvodit postoj celé společnosti; azylově relevantní může být i vyloučení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

omezenou částí společnosti. Možností žalobkynina vnitřního přesídlení se žalovaný zabýval toliko okrajově, přičemž argumentoval pouze rozsáhlostí území Kazachstánu, z velikosti státu nelze usuzovat na vhodnost vnitřního přesídlení; je třeba zohlednit i praktickou možnost přesídlení, žalobkyni by její manžel našel i v hlavním městě a jeho sestry požívají vysokého postavení ve státní správě.

3. Žalovaný v rozporu s právním názorem NSS zpochybňuje žalobkynino znásilnění. Pro žalobkyni byl rozvod velmi obtížnou záležitostí. V řízení nebyly opatřeny dostatečné informace o tradicích ohledně sňatku únosem nevěsty, rozvody takových sňatků mnohdy znemožňují lokální autority bez ohledu na zákon. Je irelevantní, zda k sňatku přistoupila žalobkyně či její manžel. Žalovaný bagatelizuje nebezpečí ze strany žalobkynina manžela, který ji opakovaně bil a vyhrožoval žalobkyni i jejím rodinným příslušníkům včetně dcer, manželovi známí také žalobkyni znásilnili.
4. Žalovaný posuzoval případ především s ohledem na individuální újmu vyplývající z konkrétní situace, což je žádoucí u hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, avšak u posuzování azylu je nutné zkoumat, zda žadatel spadá do určité sociální skupiny a zda tato sociální skupina čelí pronásledování.
5. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, byl zjištěn skutečný stav věci, žalovaný přihlédl ke všemu, co žalobkyně sdělila, a opatřil si dostatečné podklady. Podaným trestním oznámením se policie zabývala, ale žalobkyně jej vzala zpět. Tvrzení o znásilnění je účelové. Žalobkyně je nevěrohodná osoba, s bývalým manželem se rozvedla, proto s ním nemusí žít ve společné domácnosti, může vnitřně přesídlit v rámci rozsáhlé vlasti. Ženy, kterým se narodilo dítě mimo manželství, tvoří sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Žalobkyně nikomu nemusí sdělovat, že je její dítě nemanželské; krom toho dosud nečelila společenské perzekuci ani v nepatrné míře, informace o závažném jednání společnosti vůči takovým ženám nejsou k dispozici. Tlaku a výhrůžkám manžela nečelila žalobkyně kvůli narození nemanželského dítěte, ale manželovo chování bylo konstantní po celou dobu trvání manželství a směřovalo i vůči společným dětem. Během rozvodu na žádost žalobkyně její manžel spolupracoval, ba zřekl se rodičovských práv ke svým dcerám. Žalobkynin manžel neměl vliv na státní orgány či širší muslimskou komunitu, jeho chování se omezilo na slovní osočování. Žalobkyně byla schopna prožívat značně nezávislý život. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) SŘS.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně, občanka Kazachstánu, podala dne 15. 3. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedla, že je kazašské národnosti, náboženským vyznáním muslimka, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace; je vdaná, její rodiče zemřeli, má dvě nezletilé děti; v Kazachstánu žijí její tři

bratři, čtyři sestry a dvě dcery, v Kyrgyzstánu pak pobývá její manžel a třetí dcera. Její zdravotní stav je dobrý a vojenskou službu z důvodu pohlaví nikdy nevykonávala. Má středoškolské vzdělání a odborné předpoklady k povolání v oblasti účetnictví, pracovala jako účetní a prodavačka, v ČR vykonávala různé brigády. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Vlast opustila roku 2007 z pracovních důvodů, měla české pracovní vízum. O mezinárodní ochranu žádá, protože se dostala do neřešitelné osobní situace, její manžel a biologický otec nejmladší dcery žije s touto dcerou v Kyrgyzstánu, kde s nimi žalobkyně nemůže z etnických důvodů žít; mohl by ji též ohrozit její bývalý manžel, v době rozvodu s ním otěhotněla s jiným mužem, dle islámské tradice by se jí mohl mstít; dle islámu porodila nemanželské dítě, proto se nemůže vrátit do vlasti; bývalý manžel ji bil, pil alkohol, o děti se nestaral; žalobkyně chce žít s nejmladší dcerou v ČR. V ČR je poprvé a o udělení mezinárodní ochrany v minulosti nikdy nežádala. Po odchodu z vlasti dvakrát opustila území členských států EU z důvodu návštěvy Kazachstánu a Kyrgyzstánu. V případě návratu do vlasti se obává problémů s bývalým manželem. Žádá o mezinárodní ochranu, jelikož zde chce pracovat a žít se svou dcerou, v ČR měla dlouhodobý pobyt a čtyři roky vydělávala svým dcerám na živobytí; v ČR se seznámila s kyrgyzským Uzbekem a žili spolu ve společné domácnosti, tento člověk je otcem její třetí dcery, ale odmítli jej zapsat do rodného listu dcery, místo něj zapsali jejího bývalého manžela; otec nejmladší dcery byl z ČR vyhoštěn, nejmladší dcera nebyla žalobkyní včas přihlášena a obdržela výjezdní vízum, žalobkyni zrušili dlouhodobý pobyt a přestali jí vyplácet rodičovský příspěvek, nejmladší dceru pak odvezla otci do Kyrgyzstánu, který má však ve vlasti potíže z etnických důvodů, nemá práci a o dceru se nemůže starat. Žalobkyně se nemůže vrátit do Kazachstánu, jelikož je muslimka a v době rozvodu se jí narodilo dítě s jiným mužem, bývalý manžel by mohl jí nebo dceři ublížit.

10. Dne 29. 3. 2011 měl být s žalobkyní konán pohovor, avšak žalobkyně uvedla, že má právní zástupkyni a trvá na její přítomnosti.
11. Dne 7. 4. 2011 měl být s žalobkyní konán pohovor, avšak žalobkyně nedoložila plnou moc k zastupování svou právní zástupkyní.
12. Během pohovoru vedeného dne 15. 4. 2011 žalobkyně dále uvedla, že se současným manželem uzavřela toliko islámský sňatek, s vycestováním z vlasti potíže neměla. V červnu 2009 se vrátila na tři týdny do vlasti kvůli vážnému onemocnění matky. Její tehdejší manžel se o příjezdu dozvěděl, přijel a udělal skandál, manžel jí v té době ještě nepovolil rozvod, žalobkyně se jej snažila odvést, odešla s ním a vstoupila do automobilu, kde byli další tři neznámí muži. Manžel v automobilu usnul, zastavili v sadu, pokusila se utéct, neznámí muži ji chytili, přivázali ji ke stromu a začali ji znásilňovat; pak šel jeden z mužů k automobilu a zjistil, že se její manžel probouzí, začal volat na ostatní, ať ji rychle rozvážou, nebo je její manžel zabije, nechali jí tam a plánovali jejímu manželovi říci, že utekla. Původně nechtěla podat oznámení na policii, jelikož její manžel má dvě sestry ve vládě a jeho přítel je voják z povolání, ale nakonec oznámení podala a absolvovala zdravotní prohlídku, poté se vrátila do Prahy, za týden či dva volala její sestra, prý ji tři muži a manžel žalobkyně přivezli na policii, žalobkyně proto sestře řekla, aby vzala stížnost zpět a poslala jí k tomu faxem plnou moc, sestra vzala stížnost zpět a manžel pak sestře vyhrožoval, příště jí prý rovnou ublíží. Žalobkyně se dříve vždy odstěhovala do jiného města, ale manžel ji vždy našel, proto musela opustit vlast. Neví, jak byla prošetřována stížnost do zpětvzetí, které učinila asi po dvou týdnech; po podání stížnosti se o její prošetření nezajímala, jelikož se bála. Po stažení stížnosti jí manžel už

nekontaktoval, avšak volá jejím dcerám. Manžel jí nedal souhlas k rozvodu, roku 2010 se dozvěděl o jejím těhotenství a sám požádal o rozvod; rozvedeni byli 14. 10. 2010. S bývalým manželem byla naposledy v kontaktu v červnu či červenci 2009. Manžel jí stále vyhrožoval, po zjištění žalobkynina těhotenství vyhrožoval i zabitím nejmladší dcery. Žalobkyně nemůže pobývat v Kyrgyzstánu, jelikož je občanka Kazachstánu. V rámci vlasti by se přestěhovat nemohla, už se o to pokusila, ale bývalý manžel ji vždy našel. Nejprve žila na vesnici s bývalým manželem, pak se i s dětmi odstěhovala k sestře do města Kokčetau vzdáleného 300 – 350 km, bývalý manžel za ní chodil do práce a dělal tam rozruch. Následně odjela žalobkyně do Astany a začala tam pracovat, bývalý manžel ji opět začal navštěvovat v práci a odpuzoval zákazníky, proto musela opustit vlast. Na jeho jednání si nestěžovala, jelikož jí vyhrožoval.

13. Dne 10. 9. 2013 se žalobkyně za přítomnosti tlumočnice seznámila s podklady rozhodnutí. Dále sdělila, že jí bývalý manžel stále vyhrožuje prostřednictvím dětí, v opilosti jim volá.
14. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2013, č. j.: OAM-83/ZA-ZA09-HA03-2011, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu. Proti tomu podala žalobkyně žalobu, již Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j.: 2 Az 16/2013 – 54, zamítl. Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, které NSS vyhověl a rozsudkem ze dne 29. 7. 2015, č. j.: 4 Azs 114/2015 – 27, zrušil jak napadený rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
15. Ve zrušujícím rozsudku NSS zaujal právní názor, že se žalovaný a městský soud nedostatečně zabývali azylovým důvodem dle § 12 písm. b) zákona o azylu, který představuje příslušnost k sociální skupině. Nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby mohla být posouzena tvrzená příslušnost žalobkyně k sociální skupině kazašských muslimek, jež porodily nemanželské dítě. Bez dostatečných informací o situaci v Kazachstánu nebylo možno posoudit postoj kazašské muslimské komunity ke svým příslušnicím, jež porodily nemanželské dítě, zda jsou tyto ženy pronásledovány i ze strany společnosti a zda jsou orgány veřejné moci schopny zajistit ochranu proti takovému pronásledování. Soud ani žalovaný též nezjistili dostatečné údaje o tom, zda jsou kazašské orgány veřejné moci schopny a ochotny zajistit žalobkyni ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob, jimiž může být bývalý manžel i muslimská komunita; údaje ve správním spisu nasvědčují nezajištění ochrany veřejnými orgány. Rovněž výpověď o znásilnění nelze považovat za nevěrohodnou jen proto, že o něm vypovídala až během pohovoru za přítomnosti právní zástupkyně; drobné nesrovnalosti v nepodstatných otázkách též nemohou vyvrátit azylový příběh, je-li jinak detailní a konzistentní.
16. Podle NSS měl žalovaný v dalším řízení především znovu zhodnotit již získané údaje o zemi původu, či je doplnit o data ohledně postavení muslimek v Kazachstánu, jež porodily nemanželské dítě, a úroveň ochrany, již jim je v případě domácího a sexuálního násilí veřejná moc schopna a ochotna zajistit.
17. Následně se s žalobkyní v rámci pokračujícího azylového řízení konal pohovor. Během pohovoru vedeného dne 7. 4. 2017 žalobkyně uvedla, že s bývalým manželem se poznali roku 1991 na diskotéce a 15 dní na to ji unesl a informoval rodiče o svatbě. S manželem začali žít odděleně asi před 17 či 20 lety. Na manželovi jí vadilo více věcí, poslední událostí bylo, když se manžel zamkl v bytě zevnitř a usnul, žalobkyně se sestrou pak musely dveře vypáčit; žalobkyně mu sebrala věci a dala mu je na chodbu. Žádost

o rozvod napsala žalobkyně a dcera to podala k soudu, manžel nevěděl o této žádosti, původně chtěl podat žádost o rozvod sám, avšak dcera jej poté informovala o již podané žádosti. Jako důvod žádosti o rozvod byla uvedena absence dlouhodobého soužití, potřebovala rozvod kvůli narození třetí dcery. Chtěla, aby se její bývalý manžel vzdal rodičovských práv ke všem dcerám, souhlas k vzdání se rodičovských práv poté podepsal; otcovství se vzdal, neboť jej o to požádala dcera. S otcem nejmladší dcery není úředně sezdána, v Kyrgyzstánu by s ním nemohla žít, neboť má již jinou přítelkyni a ji už asi nepotřebují. Rovněž jí vyhrožoval bývalý manžel, prý si ji v Kyrgyzstánu najde. Žalobkyně nyní sdílí společnou domácnost s občanem ČR. Její vztah s kyrgyzským manželem nevalil jejím rodinným příslušníkům, ale toliko bývalému manželovi. O vyhrožování ze strany bývalého manžela nemá žádný důkaz, dcera jí píše o vyhrožování během návštěv, manžel vyhrožuje žalobkyni i dcerám vězením a má sestru na úřadě, hned by věděl o žalobkynině přítomnosti ve vlasti. Vězením vyhrožuje, neboť je prý ostuda porodit dítě jinému muži a opustit bývalého manžela.

18. Dne 5. 5. 2017 se žalobkyně za přítomnosti tlumočnice seznámila s některými podklady rozhodnutí. Nechtěla navrhnout doplnění podkladů ani se vyjádřit k jejich obsahu či ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Dále sdělila, že by chtěla žalovaného poprosit o umožnění zůstat v ČR, má zde práci a klidný život, nechtěla by o to přijít; její bývalý manžel se na ni zlobí.
19. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
20. V první žalobní námitce žalobkyně tvrdila nerespektování právního názoru NSS ohledně sociální skupiny muslimských žen, jež porodily nemanželské dítě. Podle názoru soudu jde o námitku důvodnou. Přestože z napadeného rozhodnutí vyplývá snaha uspokojivě se vypořádat s požadavky kladenými NSS, nemají závěry žalovaného dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech.
21. Dokumenty, jež si v novém řízení opatřil žalovaný, se nezabývají situací muslimských žen, jež porodily nemanželské dítě, ani se nezaměřují na muslimskou komunitu jako takovou.
22. Informace Odboru azylové a migrační politiky z 20. 10. 2016 se velmi obecně zabývá přístupem státu k lidským právům. Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 se týká přístupu veřejné moci k některým lidským, především politickým právům a problematice mučení; žalobkyně se necharakterizovala coby příslušnice LGBT komunity či některé z menšinových církví, o nichž Informace rovněž pojednává. Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016 získaná od Zastupitelského úřadu v Astaně se zabývá poměry občanů Kazachstánu, jež se vrací do vlasti po pobytu v cizině.
23. Zpráva OECD ze dne 16. 3. 2016 se týká poměrů žen v zemi, avšak soustředí se na zákonnou úpravu a přístup státních orgánů, nikoliv na přístup muslimské komunity k ženám, jež porodily nemanželské dítě. Relevantní jsou informace o úspěšnosti vymáhání ochrany před domácím násilím, které ale závěrům žalovaného příliš nesvědčí; podle nich jen málo krizových center přijímá ženy vystavené domácímu násilí, mnoho případů končí stažením stížnosti, žalobci dávají přednost správním postihům před trestními a především násilí hlášené na policii končí zřídka potrestáním pachatele, jelikož policie se do takových případů odmítá zapojovat, kromě případů ohrožení života, a někdy se snaží oběti odradit od podání stížnosti.

24. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 10. 8. 2016 se zabývá svobodou vyznání, a to především ve vztahu k veřejné moci. K otázce, jak muslimská komunita v Kazachstánu pohlíží na ženy, jež porodily nemanželské dítě, nic nového nepřináší.
25. K příslušnosti žalobkyně k sociální skupině muslimských žen, jež porodily nemanželské dítě, jakož i k tomu, jak na takové ženy nahlíží muslimská komunita, uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí následující. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 10.8.2016 nekonstatuje nic o diskriminačním či tvrdém postupu vůči ženám, jež za trvání manželství porodily dítě jinému muži. Žalobkynina rodina, jež je součástí muslimské komunity, ji neodsoudila. V objektivních zdrojích nejsou obsaženy informace o tom, že by společnost či muslimská komunita v Kazachstánu ženy s nemanželskými dětmi perzekuovala, ba že by je vůbec jednoznačně vnímala jako odlišné.
26. Podle mínění soudu nelze z reakce rodiny usuzovat na postoj celé muslimské komunity. Co se týká absence informací ve shromážděných podkladech, nelze z nich bez dalšího vyvozovat vyvrácení žalobkyniných tvrzení. Zvláště když žalovaným shromážděné aktuální dokumenty se soustředí na jiné aspekty či jsou značně obecné, žalovaný si přitom nevyžádal dostatečně komplexní zprávy (např. od Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky), kde by bylo možné očekávat alespoň zmínku o nejflagrantnějších porušováních lidských práv ve všech oblastech. Pokud jde o Zprávu OECD ze dne 16. 3. 2016, soustředí se na zákonnou úpravu a přístup státních orgánů, krom toho na několika místech zmiňuje rozpor praktického fungování a zákonné úpravy, taková okolnost měla žalovaného vést k tomu, aby se pokusil o získání adresnějších podkladů.
27. Soud si je vědom, že kategorie příslušnic muslimské komunity, které porodily za trvání manželství dítě s jiným mužem, představuje velmi specifické určení, nicméně obdobně adresné údaje se v průběhu předchozího řízení ukázaly jako dostupné. Jedná se o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 1. 2010, 5. 12. 2012 a 19. 3. 2013, které obsahují velice konkrétní informace od Zastupitelského úřadu ČR v Astaně.
28. Výše uvedený deficit by i za šetření závazného právního názoru NSS bylo možno překlenout, pokud by žalovaný objektivními zprávami prokázal, že orgány veřejné moci poskytují dostatečné záruky před soukromými osobami (např. právě muslimskou komunitou). To však ze shromážděných podkladů nevyplývá, naopak Zpráva OECD ze dne 16. 3. 2016 vyvolává pochyby, které měl žalovaný jinými konkrétními zprávami vyvrátit, což neučinil.
29. Neobstojí ani odkaz na neunesení důkazního břemene žalobkyní. V azylových věcech je důkazní břemeno rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Žalobkyně poskytla tvrzení o svém pronásledování z důvodu statusu ženy, jež v manželství porodila dítě s jiným mužem, proto bylo na žalovaném, aby objektivními zprávami tato tvrzení vyvrátil, to se mu nezdařilo.
30. Žalovanému se tak nepodařilo dostát požadavkům NSS, které vyslovil ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j.: 4 Azs 114/2015 – 27, a zjistit dostatečně skutkový stav. Jádrem problému neshledává Městský soud v Praze v samotné podstatě argumentace uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale v nedostatku podkladů, jež by se adresně zabývaly ženami, které za trvání manželství porodily dítě jiného muže, a postoji muslimské komunity k nim.

31. Vzhledem k délce dosavadního průběhu řízení si soud dovoluje na okraj podotknout, že i kdyby žalobkyně nebyla uznána jako příslušnice sociální skupiny, bude nutno posoudit, zda jí svědčí důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Součástí takového postupu nepochybně bude i úvaha, zda se žalobkyně může reálně domoci ochrany před svým bývalým manželem u orgánů veřejné moci. Danou úvahu bude třeba podložit dostatečnými objektivními podklady; dosavadní důkazní materiál v tomto ohledu vzbuzuje určité pochybnosti (vizte s. 3 a 4 Zprávy OECD ze dne 16. 3. 2016 a odst. 23 tohoto rozsudku).
32. Další žalobní námitky naopak soud neshledal důvodnými.
33. Žalovaný předně šetřil názoru NSS, když počítal se znásilněním žalobkyně ve vlasti jako se zjištěnou skutečností (vizte s. 8 napadeného rozhodnutí). Rovněž žalovaný netvrdil, že by bylo rozvodové řízení pro žalobkyni jednoduché. Samotný subjektivní strach z manžela není azylově relevantní; případnou objektivnost obav namítala žalobkyně v první žalobní námitce, kterou soud vypořádal výše. Zjištění, jaký význam dává muslimské společenství v Kazachstánu sňatku tzv. „únosem nevěsty“, mohlo mít v daném případě relevanci, avšak ke zjištění, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici sociální skupiny žen, jež za trvání manželství porodily dítě jinému muži, a zda jí z tohoto důvodů hrozí pronásledování ze strany muslimské komunity, to soud nepovažoval za nutné. Určitý vliv mohlo mít, kdo žádost o rozvod podal, ale zdaleka se nejednalo o jediný argument, jímž žalovaný rozsáhle odůvodnil neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Ani hodnocení žalobkynina bývalého manžela v napadeném rozhodnutí nepovažuje soud za natolik neobjektivní, aby to způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, jinou otázku však představuje, zda se žalobkyně před svým bývalým manželem může reálně domoci ochrany u orgánů veřejné moci.
34. Žalovaný se rovněž zabýval všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to jak azylu, tak i doplňkové ochrany, a jeho hodnocení nevybočilo z ustálené praxe. Převážný zájem u něj sice budila tvrzená individuální újma žalobkyně, ale její údajnou příslušnost k sociální skupině posuzoval rovněž, a to v dostatečné míře.
35. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) SŘS žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
36. V novém rozhodnutí si žalovaný opatří dostatečné, relevantní, objektivní, aktuální a zejména adresné informace od Zastupitelského úřadu ČR v Astaně, jež se budou týkat postavení žen v rámci muslimské komunity i celé kazašské společnosti, které v manželství porodily dítě jinému muži. Pokud by zjištěné údaje nasvědčovaly existenci sociální skupiny takových žen, dotáže se žalovaný také, zda má daná sociální skupina reálnou pravděpodobnou možnost domoci se ochrany před soukromými osobami u kazašských orgánů veřejné moci. Na základě zjištěných informací a právního názoru NSS vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j.: 4Azs 114/2015 – 27, žalovaný znovu posoudí žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu. Podle ustanovení § 78 odst. 5 SŘS je žalovaný tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 24. července 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně